

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 189/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., P., a spoločnosti B., s. r. o., P., zastúpených advokátom JUDr. J. G., P., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., a spoločnosti B., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2012 doručená sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., P., a spoločnosti B., s. r. o., P. (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“, „sťažovateľka v 2. rade“ alebo „sťažovateľky“), zastúpených advokátom JUDr. J. G., P., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade je vlastníčkou pozemku (zastavané plochy a nádvoría o výmere 385 m²) nachádzajúceho sa v katastrálnom území S., zapísaného na LV č. 3963, parc. č. 3292/12, a sťažovateľka v 2. rade je vlastníčkou pozemku (zastavané plochy a nádvoría o výmere 351 m²) nachádzajúceho sa v katastrálnom území S., zapísaného na LV č. 3828, parc. č. 3292/6. Na uvedených pozemkoch sa nachádza stavba – cesta III. triedy, ktorej vlastníkom je P. (ďalej len „vlastník stavby“). Na základe žiadosti vlastníka stavby je v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“) na Obvodnom pozemkovom úrade P. (ďalej len „pozemkový úrad“) pod č. OPÚ 2010/1966 vedené konanie o usporiadanie vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom.

V zmysle § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 66/2009 Z. z. sťažovateľky listom z 19. augusta 2010 požiadali pozemkový úrad o usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, ktorých sú vlastníčkami, vo forme finančnej náhrady.

Listom z 15. októbra 2010 sťažovateľky podali pozemkovému úradu sťažnosť na nečinnosť. Dňa 15. novembra 2010 bolo sťažovateľkám doručené rozhodnutie pozemkového úradu z 8. novembra 2010, ktorým prerušil konanie do vyriešenia predbežnej otázky vo veci poskytnutia náhradných pozemkov Slovenským pozemkovým fondom. Dňa 10. januára 2011 bola sťažovateľkám doručená odpoveď pozemkového úradu z 31. decembra 2010 na ich sťažnosť na nečinnosť, v ktorej okrem iného uviedol, že usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom môže byť vykonané až po vysporiadaní reštitučných náhrad a vysporiadaní vlastníctva v zriadených záhradkových osadách „v zmysle pokynu GR č. 11/2009“.

Z dôvodu nečinnosti pozemkového úradu sťažovateľky návrhom zo 4. októbra 2010 podaným krajskému súdu žiadali o poskytnutie súdnej ochrany. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 S 112/2010 z 18. augusta 2011 (právoplatným 14. septembra 2011) návrh sťažovateľiek zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že od podania žiadosti vlastníka stavby pozemkový úrad konal vo veci bez zbytočných prietahov; zároveň poukázal na to, že sťažovateľky nevyčerpali prostriedky nápravy poskytnuté osobitným zákonom, ktorý ukladá správnemu orgánu konať. Sťažovateľky sú toho názoru, že uvedené rozhodnutie krajského súdu je v rozpore so zákonom, pretože 14. januára 2011 predložili krajskému súdu odpoveď pozemkového úradu na ich sťažnosť na nečinnosť, a teda vyčerpali prostriedky nápravy poskytnuté osobitným zákonom.

Dňa 23. septembra 2011 sťažovateľky podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podali krajskému súdu žalobu proti nečinnosti pozemkového úradu, v ktorej žiadali, aby krajský súd uložil pozemkovému úradu v konaní vedenom pod č. OPÚ 2010/1966 konať a rozhodnúť o žiadosti sťažovateľiek z 19. augusta 2010. Sťažovateľky zároveň navrhli, aby krajský súd prevzal dôkazy vykonané v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 112/2010.

Krajský súd uznesením č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011 návrh sťažovateľiek proti nečinnosti pozemkového úradu zamietol, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol:

«Krajský súd v konaní podľa § 250t O. s. p. preskúmal dôvodnosť podaného návrhu a po oboznámení sa s obsahom vyjadrení odporcu a nadriadeného správneho orgánu, po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel jednohlasne k záveru, že návrh nie je dôvodný...

V danom prípade sa navrhovatelia domáhajú súdnej ochrany pred nečinnosťou orgánu verejnej správy, ktorá má spočívať v tom, že odporca nekoná bez vážneho dôvodu o ich žiadostiach o poskytnutie finančnej náhrady zo dňa 19. 8. 2010... podľa § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 66/2009 Z. z.

Návrh odôvodnili ust. § 49 ods. 1, 2 Správneho poriadku, ust. § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009, Z. z., poukázali na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 3S 112/2010 zo dňa 18. 8. 2011...

... základom bolo vyriešenie otázky, či z ustanovení § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva pre odporcu povinnosť rozhodnúť o žiadostiach navrhovateľov o poskytnutie finančnej náhrady najneskôr v lehotách podľa § 49 ods. 1, 2 Správneho poriadku, a teda, či je z týchto dôvodov odporca nečinný.

Je potrebné zdôrazniť, že každé konanie začaté na návrh fyzickej alebo právnickej osoby ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, je samostatným konaním ukončeným právoplatným uznesením súdu, preto nie je možné, aby sa navrhovatelia v konaní 3 S 60/11 odvolávali na dôkazy a skutočnosti uplatnené v konaní 3 S 112/2010, ktoré bolo právoplatne ukončené dňa 14. 9. 2011.

Z obsahu administratívneho spisu aj vyjadrení správnych orgánov ďalej vyplýva, že žiadosť navrhovateľov o poskytnutie finančnej náhrady je potrebné posudzovať v kontexte s návrhom P., na ktorý prešlo s účinnosťou od 1. 1. 2004 podľa zákona o pozemných komunikáciách vlastníctvo k stavbám – cestám II. a III. triedy, vrátane ich prejazdových úsekov cez obce, o nariadenie pozemkových úprav z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbou.

Na základe tejto žiadosti rozhodnutím zo dňa 16. 4. 2010, číslo: OPÚ 2010/1966-11/ZJ, t. j. pred podaním žiadosti navrhovateľov o poskytnutie finančnej náhrady..., odporca nariadil konanie o začatí pozemkových úprav (prípravné konanie) podľa § 7 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb...

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu.

Osobitným predpisom je zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“).

V danom prípade postup podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. uplatnený nebol (poskytnutie náhradných pozemkov P.), preto zo zákona bolo potrebné uplatniť postup podľa § 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z....

S poukazom na vyššie uvedené je nepochybné, že v konaní o žiadostiach navrhovateľov o poskytnutie finančnej náhrady bolo úlohou odporcu postupovať podľa zákona č. 330/1991 Zb.

Tak ako správne argumentovali správne orgány, konanie o pozemkových úpravách podľa zákona č. 330/1991 Zb. prebieha v etapách.

Prvou etapou je prípravné konanie...

Nasleduje etapa vypracovania úvodných podkladov a zásad pre umiestnenie nových pozemkov...

... tretia etapa – vypracovanie pozemkových úprav a projektu pozemkových úprav... končí rozhodnutím o schválení projektu pozemkových úprav...

Až po schválení projektu pozemkových úprav pozemkový úrad nariadi jeho vykonanie podľa § 14 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. (štvrtá etapa), pričom až dňom právoplatnosti rozhodnutia o schválení vykonania projektu pozemkových úprav alebo neskorším dňom určeným v rozhodnutí nadobudne sa vlastníctvo k novým pozemkom... alebo právo na vyrovnanie v peniazoch podľa rozdeľovacieho plánu vo forme umiestňovacieho a vytyčovacieho plánu...

Správne dôvodili správne orgány, že konanie o žiadostiach navrhovateľov o poskytnutie finančnej náhrady je súčasťou konania o pozemkových úpravách podľa zákona č. 330/1991 Zb., ktoré ako také tvorí jeden celok, že ide o konanie prebiehajúce postupne v etapách, pričom až po skončení skoršej etapy môže začať nasledujúca etapa konania a z týchto dôvodov nemožno rozhodnúť o ich žiadostiach samostatne, v lehotách podľa Správneho poriadku, lebo to zo zákona č. 330/1991 Zb. nevyplýva a nevyplýva to ani

z § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z., na ktorý ako jediný poukazovali navrhovatelia v návrhu.

Kedže konanie o poskytnutie finančných náhrad tvorí jeden celok s konaním o poskytnutie náhradných pozemkov (v rámci konania o pozemkových úpravách), bolo povinnosťou správneho orgánu postupovať podľa § 3 ods. 4 zákona č. 66/2009 Z. z., podľa ktorého pri poskytovaní náhradných pozemkov správca prihliada na potreby poskytnutia náhrad podľa osobitného predpisu.

Správcom je v danom prípade Slovenský pozemkový fond, ktorý listom doručeným odporcovi dňa 29. 7. 2010 oznámil, že pri poskytovaní náhradných pozemkov za účelom usporiadania vlastníctva k pozemkom pod stavbami podľa zákona č. 66/2009 Z. z. prihliada na potreby náhrad podľa osobitných predpisov, preto žiada odporcu o informáciu o podaných žiadostiach oprávnených osôb podľa osobitného predpisu a až po obdržaní týchto informácií môže spracovať ponuku náhradných pozemkov. Ďalšiu informáciu súvisiacu s problematikou náhradných pozemkov požadoval od odporcu listom zo dňa 16. 9. 2010, nepochybil preto odporca, ak z dôvodu riešenia predbežnej otázky týkajúcej sa problematiky poskytnutia náhradných pozemkov Slovenským pozemkovým fondom, čo je pomerne časovo náročný proces, konanie podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku (rozhodnutie zo dňa 8. 11. 2010, číslo: OPÚ 2010/1966-30/ZJ) prerušil a správne vyhodnotil, že ide o konanie o predbežnej otázke.

Je bez právneho významu, že sa Slovenský pozemkový fond v svojich listoch a odporca v rozhodnutí o prerušení konania zo dňa 8. 11. 2010 okrem iného odvolávali na Interný pokyn generálneho riaditeľa č. 11/2009, pretože povinnosť správcu prihliadať na potreby poskytnutia náhrad podľa osobitných predpisov vyplýva zo zákona (§ 3 ods. 4 zákona č. 66/2009 Z. z.).

Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250t ods. 4 O. s. p. návrh ako nedôvodný zamietol.»

Sťažovateľky v sťažnosti namietali, že uznesenie krajského súdu č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011 je v rozpore so zákonom, pretože podľa § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z. usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode pozemkových úprav v tom istom

katastrálnom území, a ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce, v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, alebo formou finančnej náhrady, ak

- a) v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady,
- b) ide o pozemok pod stavbou vo výmere do 400 m²,
- c) o to požiada vlastník pozemku.

Sporným bodom v konaní pred správnym orgánom je skutočnosť, či v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z. má vlastník pozemku (teda sťažovateľky) na základe svojej žiadosti nárok na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku vo forme finančnej náhrady v lehotách „v zmysle zákona o správnom konaní“, resp. či je povinný absolvovať niekoľkoročné konanie pred správnym orgánom a čakať za „vyrovnaním v peniazoch“ do skončenia konania o pozemkových úpravách, pokiaľ sa na neho nevzťahujú jednotlivé etapy konania o pozemkových úpravách, keďže nežiada usporiadať vlastnícky vzťah k pozemku poskytnutím náhradného pozemku, ale vybral si možnosť usporiadať tento vzťah formou finančnej náhrady. Podľa názoru sťažovateľiek ustanovenie § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 66/2009 Z. z. má kogentnú povahu a nepripúšťa možnosť voľnej úvahy, t. j. usporiadať tento vzťah inak – pridelením náhradného pozemku. Ani v prípade sťažovateľiek, ktoré požiadali o usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku formou finančnej náhrady podľa § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 66/2009 Z. z., a ani v prípade postupu podľa § 3 ods. 3 písm. a) a písm. b) zákona č. 66/2009 Z. z. sa na účastníkov nevzťahujú ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“). Sťažovateľky nežiadali o finančné vyrovnanie v peniazoch v zmysle zákona č. 330/1991 Zb., ale o usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku formou finančnej náhrady v zmysle § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 66/2009 Z. z.

Tým, že krajský súd pochybenie správneho orgánu nenapravil, porušil základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rozhodovanej veci sa preto postup krajského súdu nedá nazvať ináč ako svojvôľa.

Sťažovateľky žiadali, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011 bolo porušené ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby sťažovateľkám priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011.

Z obsahu tejto sťažnosti vyplýva, že námietky sťažovateľiek v podstate smerujú proti konaniu pozemkového úradu a sú obsahovo totožné s tými, ktoré predniesli už krajskému súdu. Tým, že krajský súd „*pochybenie správneho orgánu nenapravil*“, malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľiek.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý sám predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 317/04 z 21. októbra 2004 ústavný súd judikoval, že prostredníctvom ustanovenia § 250t OSP poskytuje zákonodarca fyzickým osobám a právnickým osobám právnu možnosť domáhať sa súdnej ochrany ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy v konaniach pred orgánmi verejnej správy, pokiaľ tieto nekonajú bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že sú v konaní nečinné. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd príslušný rozhodovať o návrhu namietajúcom nečinnosť správneho orgánu musí splnenie podmienky vyčerpania prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, posudzovať individuálne vo svetle okolností konkrétneho prípadu rešpektujúc účel konania podľa § 250t OSP, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom

chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní. V zásade možno vyžadovať využitie takých osobitných právnych prostriedkov nápravy, pri ktorých možno rozumne očakávať v prípade ich využitia zo strany fyzickej osoby alebo právnickej osoby dotknutej nečinnosťou správneho orgánu naplnenie uvedeného účelu aj bez ingerencie zo strany súdnej moci.

Vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nemá právomoc opätovne posudzovať postup orgánu verejnej správy v správnom konaní, pokiaľ tento bol preskúmaný všeobecným súdom v konaní podľa § 250t OSP.

Ústavný súd poznamenáva, že v súvislosti s námietkou porušenia označených práv sťažovateľiek nie je predmetom jeho preskúmania uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 S 112/2010 z 18. augusta 2011 (právoplatné 14. septembra 2011), ktorým tento zamietol (prvý) návrh sťažovateľiek zo 4. októbra 2010 proti nečinnosti pozemkového úradu z dôvodu nevyčerpania prostriedkov nápravy poskytnutých osobitným zákonom. Prípadného preskúmania tohto rozhodnutia ústavným súdom sa sťažovateľky mohli domáhať v lehote dvoch mesiacov od jeho právoplatnosti vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo však neurobili. Pozornosti ústavného súdu však neušla skutočnosť, že sťažovateľky uvedený prostriedok nápravy, t. j. sťažnosť podanú pozemkovému úradu na nečinnosť (z 15. októbra 2010), podali až po podaní návrhu krajskému súdu (zo 4. októbra 2010).

Úlohou ústavného súdu v danom prípade bolo posúdiť, či závery krajského súdu, ku ktorým dospel v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP vedenom pod sp. zn. 3 S/60/2011, nie sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a teda majúce za následok porušenie označených práv sťažovateľiek.

Krajský súd so zreteľom na účel uvedeného konania uznesením č. k. 3 S/60/2011-42 z 29. decembra 2011 (druhý) návrh sťažovateľiek ako nedôvodný zamietol. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia jasne vyplýva, že dôvodom nekonania/nečinnosti pozemkového úradu v konaní vedenom pod č. OPÚ 2010/1966 je prerušenie tohto konania podľa § 29 ods. 1

Správneho poriadku rozhodnutím z 8. novembra 2010, a to do vyriešenia predbežnej otázky vo veci poskytnutia náhradných pozemkov Slovenským pozemkovým fondom. V súvislosti so žiadosťou sťažovateľiek z 19. augusta 2010 krajský súd zároveň podrobne (pozri I. časť tohto uznesenia) poukázal na špeciálnu úpravu konania o nariadení pozemkových úprav z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom, ktoré prebieha postupne v jednotlivých etapách, a preto *„nemožno rozhodnúť o ich žiadostiach samostatne, v lehotách podľa Správneho poriadku, lebo to zo zákona č. 330/1991 Zb. nevyplýva a nevyplýva to ani z § 3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z., na ktorý ako jediný poukazovali...“*.

Preskúmaním sťažnosti dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľiek a jeho rozhodnutie (uznesenie) nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda také, ktoré má za následok porušenie označených práv sťažovateľiek. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľiek, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľiek uvedených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2012